

Πνευματικὴ Οἰκοδομὴ

■ Ἐπὶ τῇ Θεομητορικῇ Ἑορτῇ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ – 25ῃ Μαρτίου

Τὸ καντήλι τῆς Παναγίας καὶ ἡ χήρα μὲ τὰ πέντε παιδιά!*

«...Ἀλλὰ καὶ Σὺ ἀνάλαβε
νὰ μοῦ θρέψῃς τὰ παιδιά...»

Ἦταν παραμονὴ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, 24 Μαρτίου τοῦ 1942, καὶ ἤμασταν στὴν Δράμα, στὴν ἰδιαιτέρα μου πατρίδα. Ἡ ξένη κατοχὴ ἦταν βουλγαρική. Οἱ στερήσεις, οἱ ἀρρώστιες καὶ ἡ πείνα εἶχαν πάρει τρομακτικὲς διαστάσεις καὶ ὁ θάνατος θέριζε κάθε μέρα μικροὺς καὶ μεγάλους καὶ ἰδιαιτέρως τὰ παιδιά.

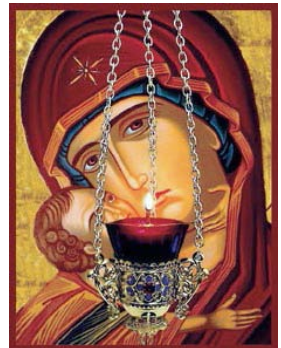
Μεταξὺ τῶν συγγενῶν μου εἶχα καὶ μία μακρινὴ θεία, χήρα μὲ πέντε παιδιά. Τὸν ἄνδρα της τὸν εἶχαν σκοτώσει οἱ κατακτητὲς πρὶν ἀπὸ ἕξι μῆνες, στίς σφαγὲς τῆς 29ῆς Σεπτεμβρίου τοῦ 1941.

Ἀπὸ τροφίμα τῆς εἶχαν ἀπομείνει ἓνα δάκτυλο ἐλαιόλαδο καὶ μία χούφτα καλαμποκάλευρο. Ἐκεῖνο, λοιπόν, τὸ ἀπόγευμα σκέφθηκε ὅτι αὐριο, τοῦ Εὐαγγελισμοῦ, εἶχε ἔστω καὶ κάτι λίγο γιὰ τροφή στὰ παιδιά: ἓκατὸ δράμια ἀλευράκι κι ἓνα δάκτυλο λαδάκι.

Ξαφνικὰ τὰ μάτια της ἔπεσαν πάνω στὸ σβησμένο καντήλι, πού ἦταν κρεμασμένο μπροστὰ στὸ εἰκονοστάσι.

Καὶ τότε μπῆκε στὸ δίλημμα: Τὸ λαδάκι στὰ νηστικὰ παιδιά της ἢ στὸ εἰκονοστάσι μὲ τὴν εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ;...

Ἀποφασιστικὰ ὅμως ἔκαμε τὸν σταυρό της καὶ εἶπε στὴν Παναγία:

«Παναγία μου! Ἐγὼ θὰ Σοῦ ἀνάψω τὸ καντήλι, γιατί ἡ μέρα πού ξημερώνει εἶναι πολὺ μεγάλη γιὰ τὴν Πίστη μας, ἀλλὰ καὶ Σὺ ὅμως ἀνάλαβε νὰ μοῦ θρέψεις τὰ παιδιὰ».

Πῆρε τὸ λιγοστὸ λαδάκι καὶ μ' αὐτὸ ἀνάψε τὸ καντήλι τῆς Παναγιάς. **Τὸ** ἰλαρό του φῶς φώτισε τὸ φτωχικὸ σπίτι καὶ ἡ καρδιά της γέμισε ἀπὸ γαλήνη. **Αὐτὸ** τοὺς συνώδευσε στὴν βραδινὴ τους προσευχὴ καὶ στὸν ὕπνο τους ὅλο ἐκεῖνο τὸ ἀξέχαστο βράδυ.

Τὴν ἄλλη μέρα, μετὰ τὴν Θεία Λειτουργία, ἡ θεία μου ἀνοιξε τὸ ντουλάπι, γιὰ νὰ πάρη τὸ λιγοστὸ ἀλεύρι, καὶ ἔμεινε ἄφωνη. **Τί βλέπει; Τὸ «λαδερό» γεμάτο λάδι μέχρι πάνω, καὶ δυὸ σακουῖλες γεμάτες ἀλεύρι καὶ μακαρόνια!...** **Σταυροκοπήθηκε ἡ** γυναίκα πολλὰς φορὲς, δοξάζοντας καὶ εὐχαριστώντας τὸν Θεὸ καὶ τὴν Παναγία γιὰ τὸ μεγάλο θαῦμα, ἀλλὰ δὲν εἶπε σὲ κανέναν τίποτα.

Γιὰ δυὸ χρόνια οὔτε τὸ λάδι ἀδειαζε ἀπὸ τὸ μπουκάλι, οὔτε καὶ τὸ ἀλεύρι «σώθηκε» ποτέ, παρὰ τὴν καθημερινὴ τους χρῆση γιὰ ἔξι στόματα, γιὰ ἀνταλλαγὴ μὲ ἄλλα τρόφιμα καὶ γιὰ κρυφὴ ἐλεημοσύνη.

Ἀλλὰ καὶ τὸ καντήλι παρέμεινε ἀπὸ τότε μέρα-νύχτα ἀναμμένο, μαρτυρώντας μὲ τὸ ἄσβεστο φῶς του τὴν ζωντανὴ πίστη αὐτῆς τῆς εὐλογημένης γυναίκας.

□

(*) Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Αναγνωστοπούλου, Ἑρμηνεῖα στὴν Θεία Λειτουργία μέσα ἀπὸ πραγματικὰ γεγονότα καὶ ἐμπειρίες Ἁγίων, Ἱερέων, Μοναχῶν καὶ Πιστῶν – Ἐμπειρίες κατὰ τὴν Θεία Λειτουργία, σελ. 61, Πειραιᾶς 2003. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.